

værende Omstændigheder ansee for farligt. Derfom man var sikker paa, at hvad der staaer i § 10 ogsaa rammer Præsterne, saa kunde det endda være ligegyldigt; i denne Paragraph hedder det nemlig: „Bekommende Ministerier bemyndiges til at paahvde offentlige Stiftelser samt geistlige Beneficiariet at lade deres Tien- der constatere og notere overeensstemmende med denne Lov“; derfom Præsterne i det Hele af Regjeringen vare forstaaede under Betegnelsen „geistlige Beneficiariet“, saa var Ordet „til- hørende“ i § 1 kun kommet ind ved en Skjæ- desløshed, som saa hævedes derved, at Præ- sterne i § 10 kun kjendes som Beneficiariet; men denne Mening er ikke nogetsteds bestemt udtalt i Loven. Derfor har jeg foreslaaet, at Ordet „tilhørende“ i § 1 forandres til „til- kommende“. Tienden tilkommer Præsten, saa- længe han er i Embedet, men den tilhører In- gen uden Staten. Jeg gjentager, at derfom vi gik ind paa Loven, som den her foreligger, kunde Ordene i § 1 let vendes saaledes imod os, som om vi havde anerkjendt, at Præste- skabet eiede den Tiende, hvoraf det har sit Underhold, og jeg troer ikke, at det kan være vor Hensigt at udtale Sigt.

Indenrigsministeren: Hvis det høie Thing iøvrigt vil gaae ind paa at foreslaae Rettelser, kan jeg ikke have det Allermindste at indvende imod det første Endringsforslag; men for den Sags Skyld at sende Loven tilbage til det andet Thing, kan jeg dog ikke finde til- raadeligt. Der kan ikke være den ringeste Tvivl om, hvem Korntienden „tilhører“, og allermindst kan den ærede sidste Taler have nogen Be- tænkelse i saa Henseende, naar han finder Berørligelse i Ordet „Beneficiariet“ i § 10; thi det er jo kun som Beneficiarius, at Præ- sten faaer Tiende, som den, der oppehæver de til et vist Kald henlagte Indtægter; men at Tien- den ingenlunde kan tilhøre Præsten som Per- son, kan tilhøre ham som en privat Eiendom, der kan gaae i Arv o. s. v., er aldeles klart. Jeg skal imidlertid villigt indrømme, at skulde man nu til at begynde paa at skrive Loven, vilde det vistnok være rigtigt at bruge Ordet „tilkommende“; men jeg maa som sagt paa det Bestemteste benægte, at der af Ordet „tilhørende“

kan udledes noget Argument, som skulde kunne stifte en privat Eiendomsret for Præsten, der kun som Beneficiarius staaer i Forhold til Tienden, nemlig fra det Dødblik, han er ud- nævnt til Præst, og til han fratvæder Kaldet. De øvrige Rettelser, som ere foreslaaede, maa jeg aldeles henstille. Jeg behøver ikke at sige, at jeg for mit personlige Bekommende sætter stor Priis paa Sprogets Reenhed, og jeg troer ogsaa at kunne gjøre mig lidt til af, at jeg skriver mit Modersmaal temmeligt correct; men paa den anden Side maae sige Forandringer ogsaa gjøres med Maae. Derfom man saa- ledes vilde føre Krig med Ordet „Original“, er jeg bange for, at man derved i mange Til- fælde vilde fordrø en altfor stor Uegennyttig- hed, da det kunde blive det Samme som at føre Krig mod sig selv; maae vi finde os i saa mange Originaler i Rigtet, saa kunne vi ogsaa mener jeg, finde os i Ordet, som det staaer i § 2. Det kan forøvrigt nok være, at denne Lov inde- holder flere juridiske Udtryk end mange andre Love, men det maa erindres, at den omhandler en heel og holden juridisk Materie. Hvis den ærede Forslagsstiller (Kofod) kunde lade sig nøie med ved sine Endringsforslag at have givet et hberligere Varsel om, at de, der — jeg havde nær sagt concipere — gjøre Udfast til Lovene, skulle nøie passe paa, for ikke at komme til at løbe Spidsrod her, vilde jeg være enig med ham; jeg troer ogsaa, at man kan nøies der- med, idet denne Lov i saa Henseende ikke er mere maculeret — jeg mener plettet, end mange andre Love.

Jeg skal nu henvende mig til det eneste Realitetspørgsmaal, der er fremkommet, og som jeg unægteligt føler mig forpligtet til at stjænke særdeles Opmærksomhed, da det hid- vører fra en Mand (P. Petersen), som er me- get drevet i disse Forhold. Jeg skal da sige, at jeg for mit Bekommende ikke skjønner, at der kan være mindste Betænkelse ved at be- tragte enhver Tiendehjælp, der skal ydes af den Eiendom, Bekommende har, som en Gen- heds; og at det er aldeles ligegyldigt, om den samlede Tiende, som han har at svare til Tiendetageren, oprindeligt hidrører fra to eller flere nu til een Eiendom samlede Matricul- nummere, der i sin Tid have været Gjenstand